

μ_therpoem: μόνο λόγος: ένα βιβλίο – μία performance – και μερικά ψυχαναλυτικά
«παραδοτέα» ΒΑΣΙΛΗΣ ΑΜΑΝΑΤΙΔΗΣ Προλογίζει η Σ. ΛΑΖΑΡΙΔΗ / Σκηνοθετική επιμέλεια: Σ.
ΚΑΡΑΚΑΝΤΖΑ / Ηχητικά τοπία: SANS

Η ποίηση συναντά την ψυχανάλυση και η ψυχανάλυση τον ποιητή Βασίλη
Αμανατίδη

Ο δεσμός μεταξύ ποίησης και ασυνειδήτου είναι καταφανής.

Το ποίημα σαν ένα δημιουργικό εργαστήριο όμοιο με το όνειρο, ξεδιπλώνει χαμένες
αισθήσεις, όμοιο με τον ελεύθερο συνειρμό, φανερώνει απρόσμενα το τραύμα, την
χαμένη προσδοκία.

Από τη στιγμή που κάποιος μιλάει αρχίζει να φωτίζει. (Freud)

Ο Αμανατίδης μας ανοίγεται ως εύθραυστη βεβαιότητα που έχει κατασκευάσει, ότι
έχει συγκροτήσει για τον ίδιο ως δικό του εαυτό.

Η άμεση έκφραση του ασυνείδητου στην ποίησή του, όπως η ονειρική ασυνέχεια
του λόγου οι επαναλήψεις, οι αμφιταλαντεύσεις, το άνοιγμα στο απρόσμενο στο
σκοτεινό, αυτό που όταν αφήνεται να φωτιστεί να πλανηθεί βρίσκει τις εικόνες του
ονείρου, τις μνήμες που έχουν κρατήσει όλη τη ζωντάνια που διαθέτουν.

Ένα ποιητικό έργο γεννιέται μέσα έξω και κατά τη διάρκεια της ψυχαναλυτικής
διαδικασίας

Ο Βασίλης γράφει πενθώντας και πενθεί γράφοντας. .

Θ χρειαστεί να ακολουθήσει τα ίχνη της εμπειρίας του πόνου, να περπατήσει τους
άπειρους δρόμους που σχηματίζονται εμπρός του.

Εκεί που δεν το περιμένεις επιχειρεί το άλμα και σχεδόν υπνωτισμένα αλλά
επιτακτικά αφήνεται στον ελάχιστο εκείνο Χώρο Χώρα Μητέρα Μάνα Μαμά και
τότε ο Χρόνος σταματάδιαστέλλεται Εδώ θα συναντηθεί με το ανοίκειο, τον τρόπο
του Κενού.

Δεν προσπαθεί να απορρίψει, να απαρνηθεί ή να απωθήσει την έλλειψη, την
απουσία, το κενό, την οδύνη, τον θάνατο και το κακό ως κάτι μη υπαρκτό. Όλα αυτά
τον εξισώνουν με τον φόβο με αποτέλεσμα να εκτίθεται στην δοκιμασία του
πραγματικού.

Ανατρέχει προς τα πίσω σε έναν δύσκολο τοκετό, με την επιθυμία ανασύστασης της
ιστορίας του, πλήρωσης των κενών της. Εκεί στο κενό θα αναγνωρίσει το δακτυλικό
του αποτύπωμα στην έκφραση μιας ιδιωτικής έκφρασης της αλήθειας του. Εκεί σε
αυτό το μέρος το αναπαλλοτρίωτο θα αναζητήσει τις αναμνήσεις, αυτές που βίαια
τον εξεγείρουν μα και τον θλίβουν, τον σκοτώνουν και τον ανασταίνουν.

Με πυρετική ανησυχία και μια τρελή επιθυμία κατοχής του όλου μέσω της
γλώσσας που διαρκώς του διαφεύγει, αδιάλειπτα προσηλωμένος στην επιλογή των

σωστών λέξεων στην ηχητική τους, στη χρονογραφία των φράσεων στην ειδική μορφή τους. Λέξεις που υποτάσσονται στο πράγμα και την ίδια στιγμή το δημιουργούν. Νοήματα που κρυσταλλώνονται και αποκόπτονται από τη σχέση τους με την καταγωγή τους, από τη σχέση τους με τον δημιουργό τους, και ελευθερώνονται, βασανιστικά, ηδονικά, ασθμαίνοντας μα και ανακουφιστικά, προκειμένου να συνάψουν καινούργιες σχέσεις, να συναντηθούν με τον κόσμο. Η ακινησία δίνει τη θέση της στην κίνηση στην συγκίνηση στην παιδική έκπληξη.

Η ποίηση για τη ψυχανάλυση είναι η πλήρης ομιλία, πλήρης από τα διπλά νοήματα των λέξεων, από τις αμφισημίες της γλώσσας. Εάν οι λέξεις έχουν κάποιο νόημα το διακρίνει καθώς βαδίζει στον αβέβαιο δρόμο του, με αλλαγές πορείας, με κάμψεις, προχωρά, σκοντάφτει, επεκτείνεται και διεισδύει.

Ο Αμανατίδης μας επιτρέπει την έξοδο μας από το νόημα προς στο μη νόημα προκειμένου να καταστεί εφικτή η μετουσίωση.

Κι αυτό επειδή ο λόγος δεν μπορεί να τα πει όλα, η αλήθεια δεν μπορεί να ειπωθεί ποτέ ολόκληρη, είναι πάντα μισο-ειπωμένη. Η εισαγωγή του υποκειμένου στο λόγο, έχει αυτή την επίπτωση, υπάρχει πάντα κάτι που ξεφεύγει από αυτό το συμβολικό, που δεν μπορεί να προσεγγιστεί με όρους γλώσσας.

Όταν συναντά το μη αναγνώσιμο αυτό που πιεστικά ως ανάγκη μοιάζει να ωθεί τον ψυχισμό του να υφάνει, με τα εργαλεία της ποίησης ένα νόημα, να αναπλάσει τις συνδέσεις, τότε το παρελθόν ξυπνάει, αναδιπλώνεται, εμπλουτίζεται στο τώρα του για να το ξαναχάσει και να το ξαναβρεί αλλιώς.

Το Εγώ χάνεται για να ξαναβρεί τον δρόμο του, για να ξανακερδίσει τον χρόνο.

Ο Βασίλης Αμανατίδης καταφέρνει με το ποιητικό του έργο M-otherpoem μόνο λόγος να περιέχει ολόκληρο τον δημιουργό του και την ίδια στιγμή τον αφήνει απ έξω ως ανυπότακτη ελευθερία.